

Mathias OCH Amadou

UTVECKLINGSSAMARBETE, VAD ÄR DET?



Mathias OCH Amadou

UTVECKLINGSSAMARBETE, VAD ÄR DET?



Det här är en berättelse som liknar dem jag tyckte om att berätta för mina tre barn.

Nu är mina barn vuxna och jag är EU:s **biståndskommissionär**.

Detta kan låta lite konstigt, men är väldigt viktigt. Jag menar helt enkelt att eftersom vi alla lever på samma planet, är det inte mer än rätt att de som är rika hjälper dem som är fattiga... var och en på sitt sätt.

Jag hoppas att denna berättelse hjälper dej att förstå och att du snart vill hjälpa till på samma sätt som vi vuxna gör.



Poul Nielson

LEDAMOT AV EUROPEISKA KOMMISSIONEN
MED ANSVAR FÖR UTVECKLINGSSAMARBETE OCH HUMANITÄRT BISTÅND

VIKTIG ANMÄRKNING

Denna bok är utgiven på Europeiska gemenskapens 11 officiella språk.
Innehållet (texten och illustrationerna) återspeglar inte nödvändigtvis Europeiska kommissionens åsikter.
Innehållet i boken får återges helt eller delvis endast med klart och uttryckligt angivande av utgivarna.

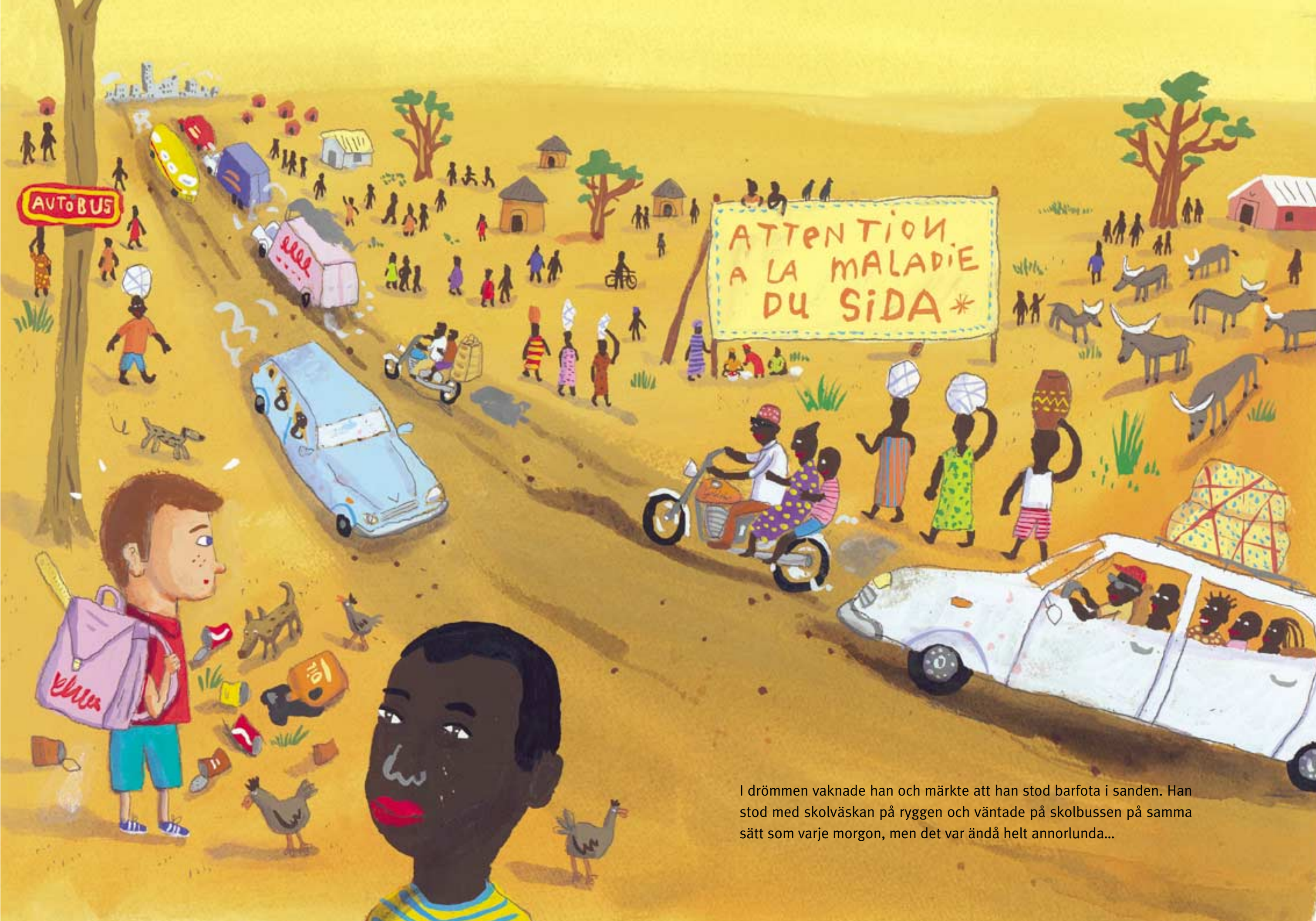
© Europeiska gemenskaperna



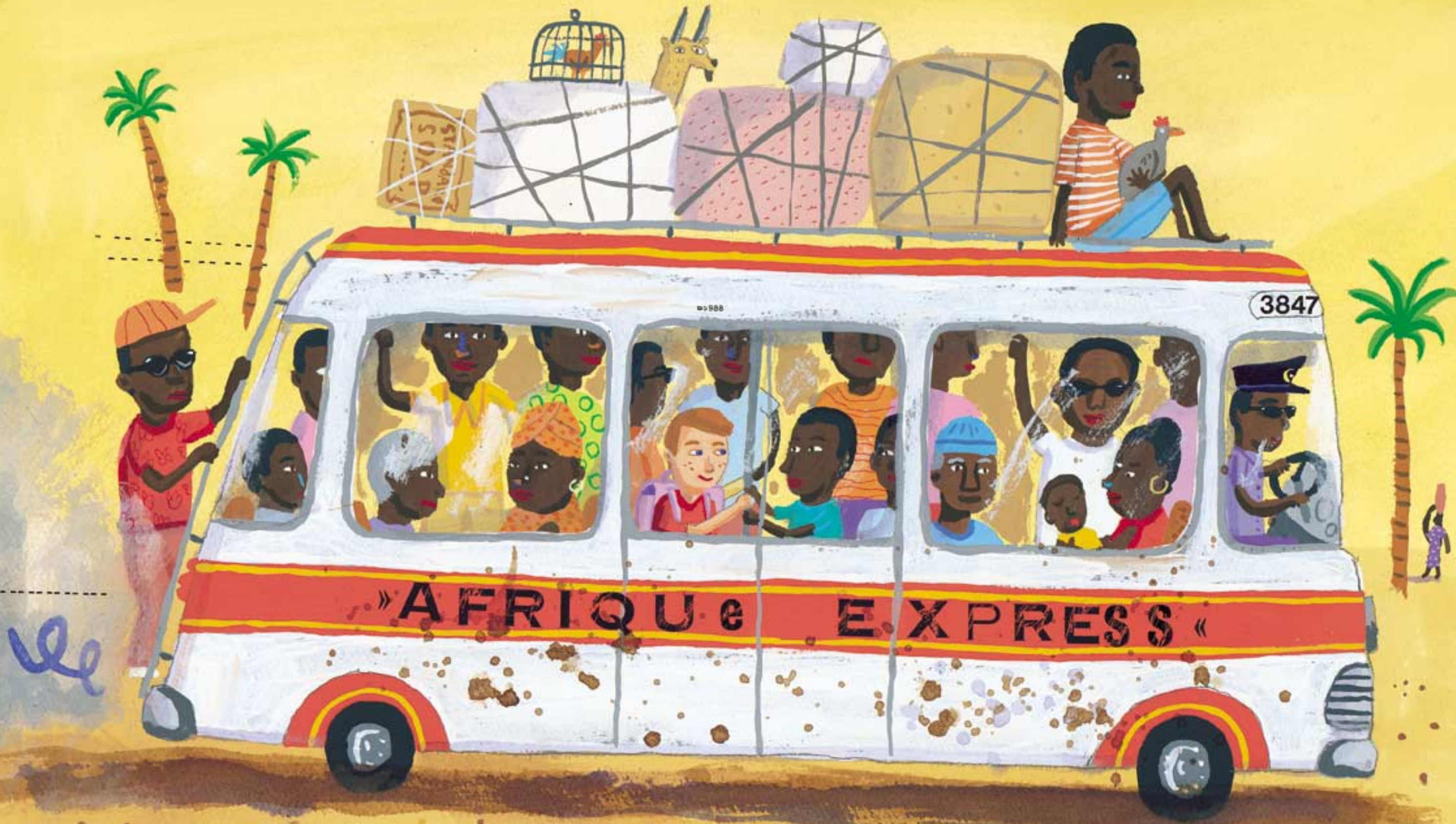
Mathias och hans syster Sofia tycker mycket om att se på TV på kvällen innan de går och lägger sig. I kväll visas en dokumentär om vilda djur i Afrika.
– Tänk dej Sofia, alla dom där elefanterna och girafferna som bara går omkring helt fritt... Afrika måste vara väldigt stort...



Den kvällen somnade Mathias på en gång och han **drömde** att han var i Afrika, men konstigt nog var det inte riktigt på samma sätt som det hade varit på TV.



I drömmen vaknade han och märkte att han stod barfota i sanden. Han stod med skolväskan på ryggen och väntade på skolbussen på samma sätt som varje morgon, men det var ändå helt annorlunda...



Det var smockfullt på bussen. Vägen var så dålig att Mathias studsade upp och ner som en boll varje gång bussen körde över ett gupp. Han stötte till dem som stod bredvid honom tills de alla lutade sig mot honom för att hålla honom på plats.

– Du vänjer dej nog snart, ska du se!
Amadou skrattade och hjälpte upp Mathias. Amadou hade redan vant sig, han och hans pappa åkte nämligen den bussen varje dag.



Amadous pappa steg av bussen i nästa by. Han jobbade på en stor kakaoplantage. Även barn i Mathias and Amadous ålder steg av bussen där, vilket förvånade Mathias något.

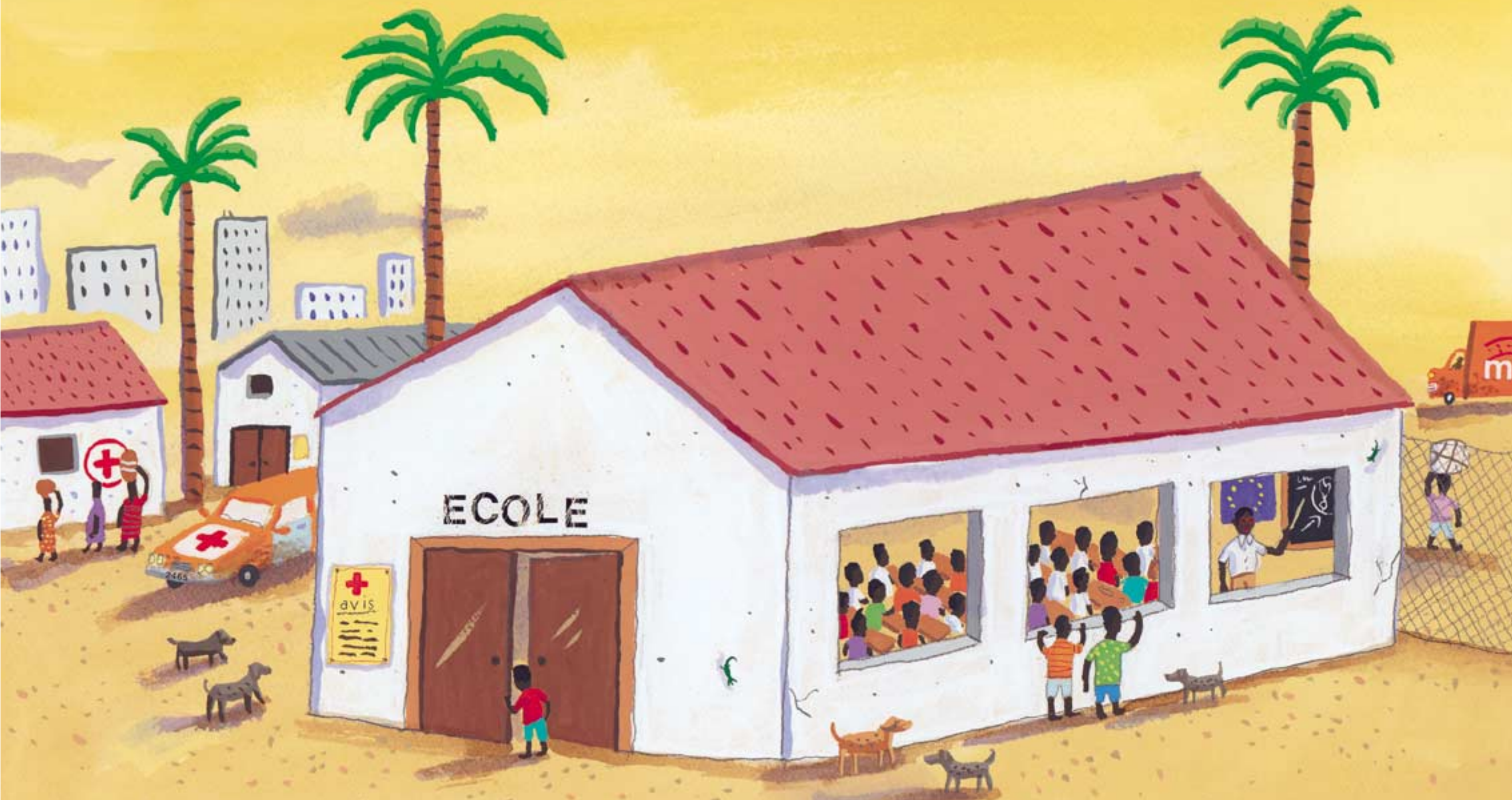
– Vart ska dom?

– Dom jobbar på plantagen som min pappa...

Amadou log och sa:

– Du vänjer dej nog snart, ska du se!

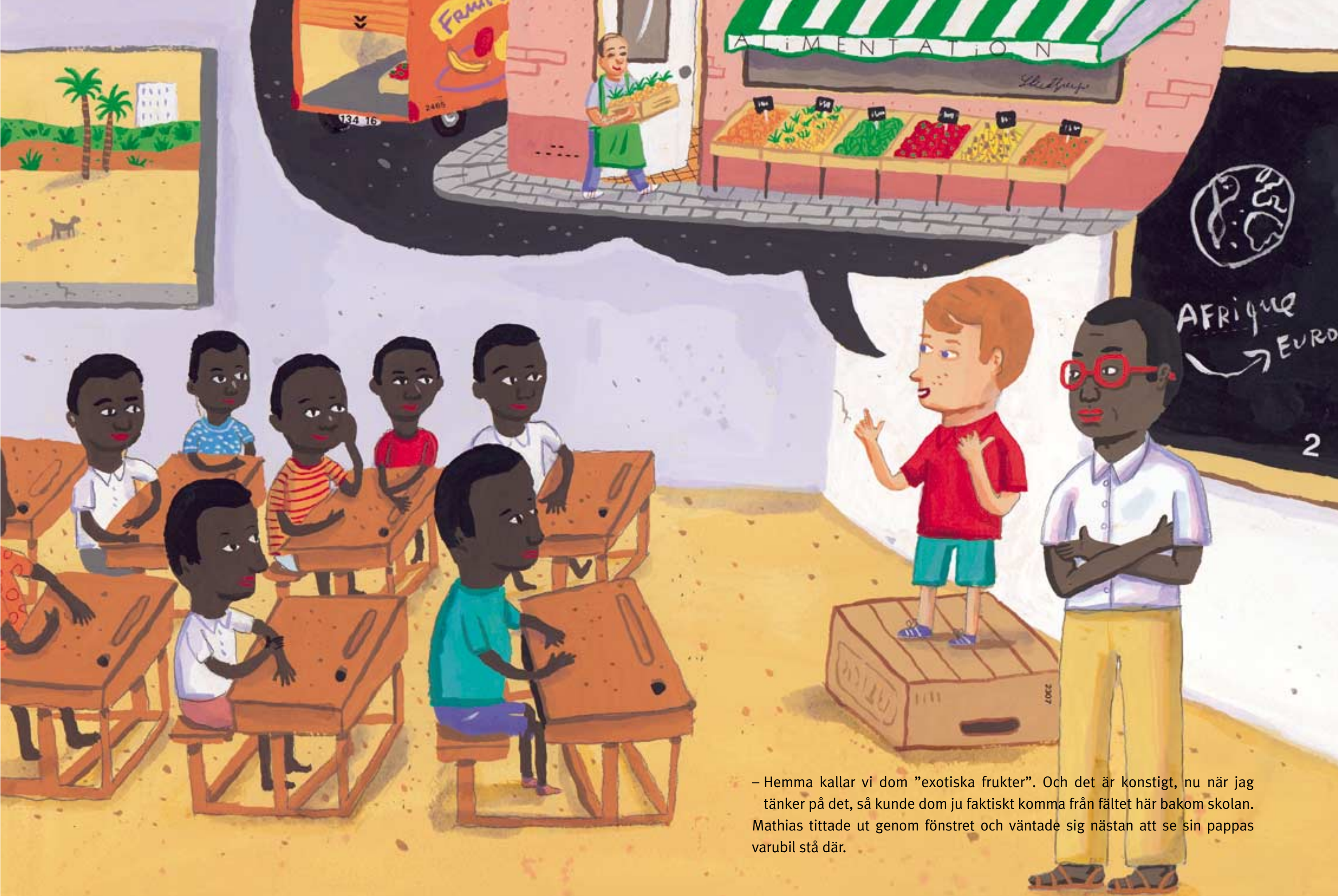




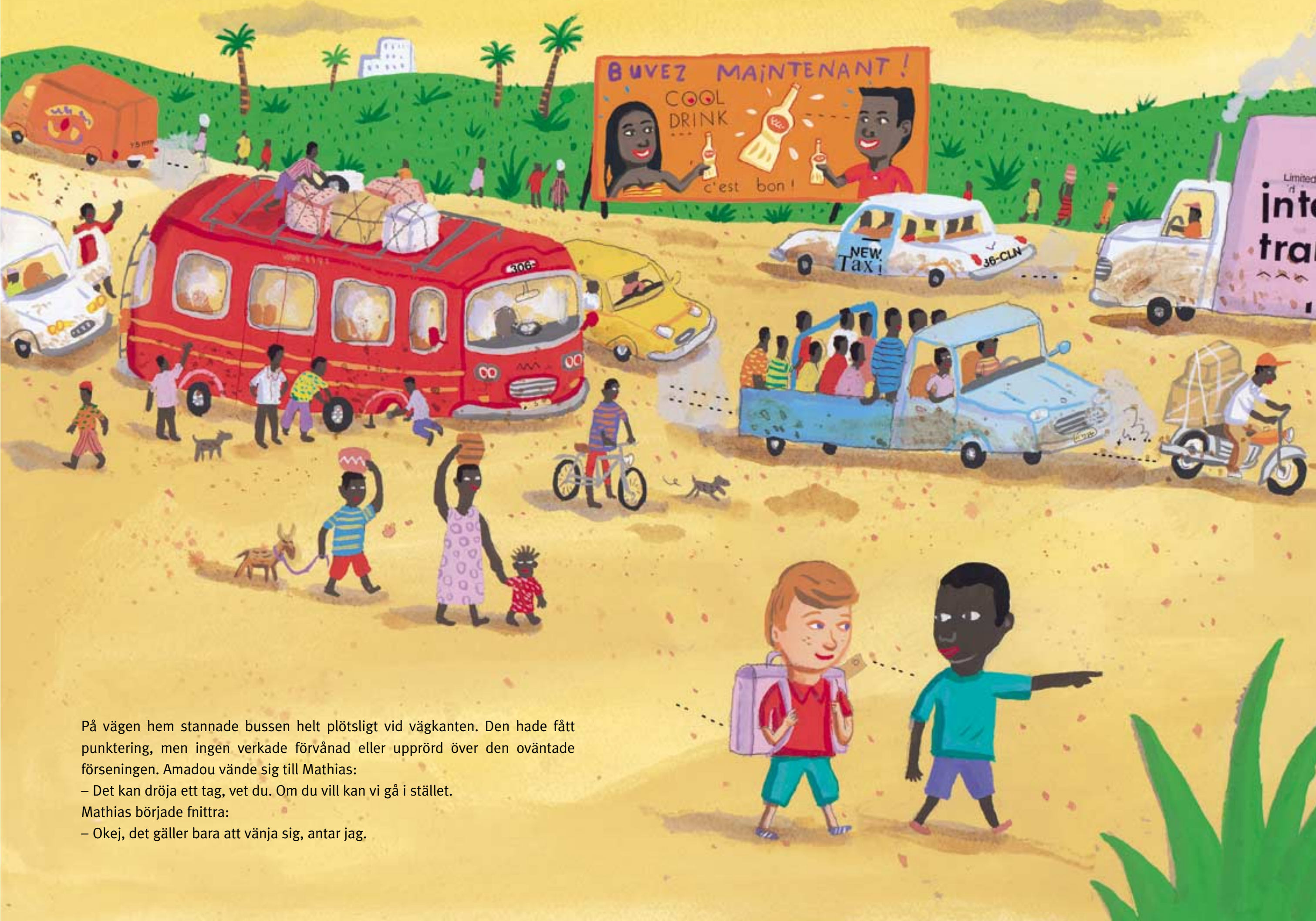
Amadous skola var så gott som splitterny. Den hade byggts samtidigt som byns hälsocentral med pengar från Europeiska Unionen och de länder som är med i EU. I klassrummet visade läraren på en gammal karta vilka länder som är med i EU. Mathias visste mycket väl vilka länder som är med och viftade med handen för att få svara:
– Jag vet, jag vet!



- Ta den här så lugnar du kanske ner dej.
Amadous gav honom en bit mangofrukt. Den var jättegod och söt.
- Mathias sken upp:
- Vi har dom hemma också, i min pappas affär.
- Kul att ni också tycker om våra frukter.



– Hemma kallar vi dom ”exotiska frukter”. Och det är konstigt, nu när jag tänker på det, så kunde dom ju faktiskt komma från fältet här bakom skolan. Mathias tittade ut genom fönstret och väntade sig nästan att se sin pappas varubil stå där.



På vägen hem stannade bussen helt plötsligt vid vägkanten. Den hade fått punktering, men ingen verkade förvånad eller upprörd över den oväntade förseningen. Amadou vände sig till Mathias:

– Det kan dröja ett tag, vet du. Om du vill kan vi gå i stället.

Mathias började fnittra:

– Okej, det gäller bara att vänja sig, antar jag.



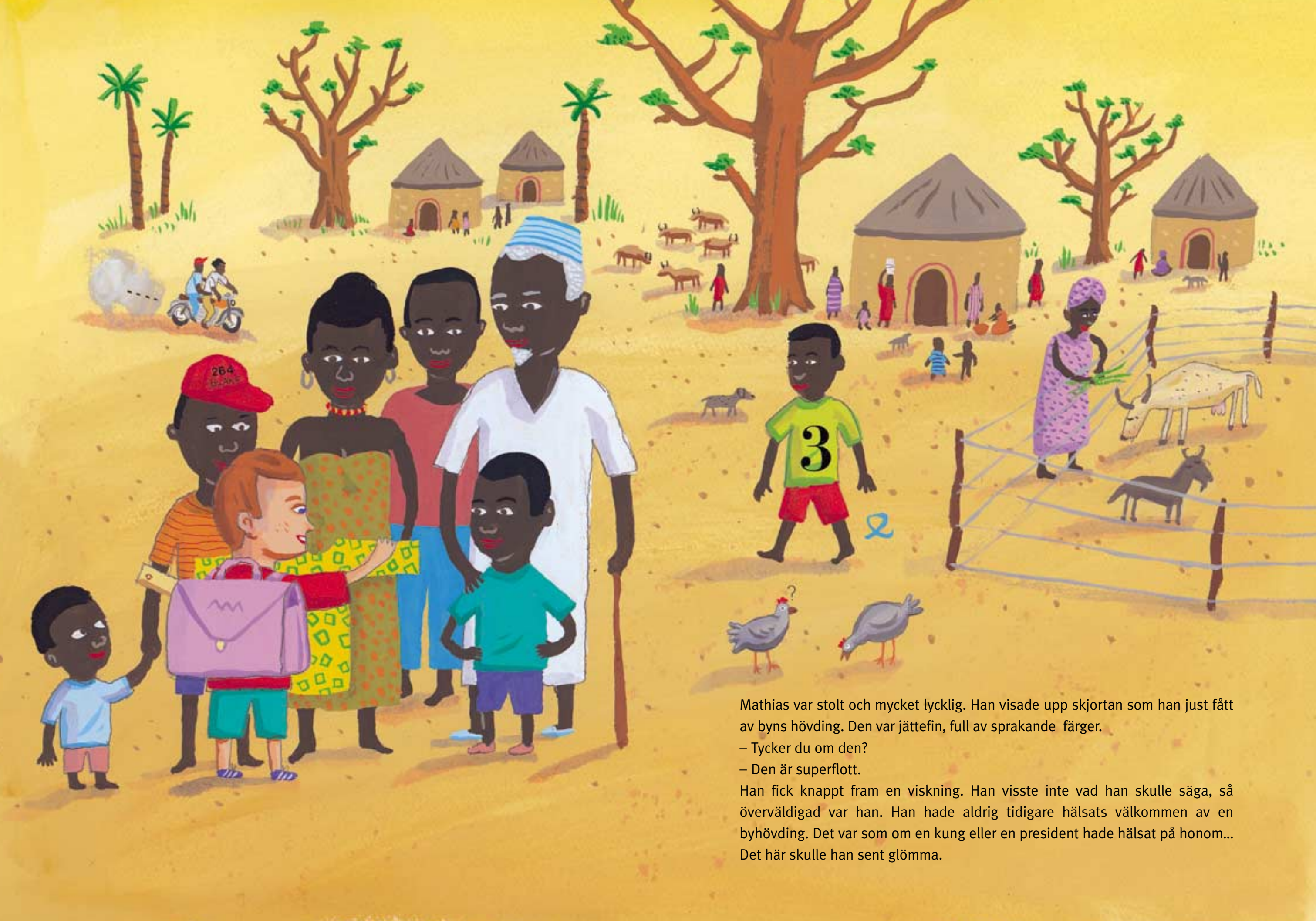
Amadous hemby låg inte särskilt långt borta. De två vännerna gick längs en stig mellan palmträden. Där stigen tog slut fanns en vacker stenbrunn dit många kvinnor hade kommit för att fylla sina jättestora lerkärl med vatten.

– Hej Mathias! Jag är Myriam, Amadous mamma.

Hon placerade kukan på huvudet, precis som de andra kvinnorna. Mathias såg lite förskräckt på. Hur långt skulle hon egentligen orka gå med den där saken på huvudet?



Kvinnorna sjöng medan de gick och krukorna såg ut att vara fastskruvade på deras huvuden... Mathias och Amadou sprang i förväg, mitt in bland blomsterodlingarna vars blommor snart skulle sändas iväg till de stora städerna i Europa.



Mathias var stolt och mycket lycklig. Han visade upp skjortan som han just fått av byns hövding. Den var jättefin, full av sprakande färger.

– Tycker du om den?

– Den är superflott.

Han fick knappt fram en viskning. Han visste inte vad han skulle säga, så överväldigad var han. Han hade aldrig tidigare hälsats välkommen av en byhövding. Det var som om en kung eller en president hade hälsat på honom...

Det här skulle han sent glömma.



Kvinnorna började laga mat och hövdingen visade Mathias runt i byn. Hövdingen pekade på hälsocentralen och förklarade:
– Du vet Mathias, det sker en hel del olyckor här – vi har ju så dåliga vägar...
Mathias nickade. Han kände att han måste se allvarlig ut inför hövdingen och se ut som om han förstod vad det handlade om. Och på sätt och vis gjorde han ju det, för han kom ihåg den gamla bussen med det punkterade däckdet där den stod och hängde över väggkanten...



Det var den bästa tiden på dagen när man äntligen kunde koppla av och umgås lite. Mathias och Amadou kände sig redan som riktiga kompisar.
– Du, när jag är tillbaks i min egen skola ska jag samla ihop massor med skolsaker som kanske ni också kunde använda.



Det var så konstigt – allt var sig likt och ändå inte... Drömmen kändes så äkta, på samma sätt som den färgglada skjortan som Mathias var så stolt över när hans klasskompisar samlades runt honom och undrade vad som hade hänt.
– Hej Mathias, var har du varit? Häftig skjorta du har!



Hans ryggsäck var plötsligt för liten. Den var proppfull med suddgummin, linjaler, pennor, klistertuber, nya kulspetspennor.... Mathias trodde inte det var sant. Alla hans vänner hade insett hur viktigt det var att dela med sig till människor som fanns på riktigt och inte bara i en dröm; människor som skulle kunna bli inte bara våra vänner utan också ge oss kunskap om livet i Afrika.

Vi på informations- och kommunikationsenheten på Europeiska kommissionens generaldirektorat för bistånd vill hjälpa dina föräldrar, din lärare och andra som läst denna berättelse tillsammans med dej att berätta lite mer. Vi vill att de ska berätta om utvecklingssamarbete och vad vi alla kan göra för att minska fattigdomen i världen. Därför har vi också publicerat en mer detaljerad lärarhandledning.

Du kan berätta för dem att det finns mer information på Internet :

http://europa.eu.int/comm/development/index_en.htm

och i Europeiska kommissionens publikationer.



UTGIVARE

Leonidas Antonakopoulos
Georges Eliopoulos
Europeiska kommissionen
Generaldirektoratet för bistånd
Enheten för information och kommunikation
Rue de la Loi, 200
B-1049 Bryssel

KONSULT

Luc Dumoulin för Mostra! Communication

ILLUSTRATIONER

Philippe de Kemmeter

TEXTER

Ariane Le Fort – Valérie Michaux

GRAFISK DESIGN

Marc Dausimont

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Luxemburg: Byrån för Europeiska
gemenskapernas officiella publikationer

2003– 36s. – 20x28 cm

ISBN 92–894–5554–3

ISBN 92–894–5536–5



NH-11-02-002-SV-C / NH-11-02-000-SV-C



Byrån för Europeiska gemenskapernas
officiella publikationer
L-2985 Luxemburg

